

Drámaíróverseny a József Attila Színházban

Egy nehéz nap nappala, avagy így láttam belülről

Reggel 7 óra van. Az emberek munkába fásztják magukat. Arcukon már ott az undor, a felesleges kínlás undora. Csattog alattam a metró. Egy öregasszony megkérdezi, hol az Újpesti Polgármesteri Hivatal.

Van valami igazságtalanság abban, hogy az ember készül valamire, s egyszer csak azt kérdezik tőle, merre ad elő a főelőadó. Kabalából utazom metróval, két éve, mikor először vágtam bele, kocsi hozott, s majdnem elkéstem. Nagyon hamar ott vagyok. Hátul megyek be, hogy ne lássam, még nincs ott senki. A színház olyan, mint egy középkorú asszony. Csak felruházva, felkészerve szép. Hajnali szürkületben visszaszűz, illúzióromboló és gusztustalan.

Horváth úrral találkozom a művészbéjárában, udvariasan köszöntjük egymást. Viszonyunk aligha nevezhető barátnak, ifjúkoromban süldő kritikusként azt hittem, az a jó srác, aki nagyokat rög a pályatársai. Azóta sokkal jobbkat írnek róla, de mint tudjuk, etikailag összeférhetetlen. Horváth úr táskájában gépét hozza, vállán kockás zakót. Bemérem a kolléga ruházatát, nehogy még egyszer az történjék, mint tavaly, amikor rajtam, merő jóindulatból, selyemöltöny fénylett, míg mellettem Spiró Gyuri barátom farmeröltönyben domborított. Ma egy kicsit topisabbra fogom a figurát, nekem úgyis ez az utolsó, némileg megnyugtató, hogy három óra múlva túl vagyok az egészen. Közben gyülekeznek. Vitrayval beszélgetek, természetesen futballról, meg arról, hogy mennyi értéke lehet egy ilyen hirtelen összerántott dolgozatnak. Innentől már ismerős a kép. Gyülekeznek a stábok. Ilyenkor mindig megnyugszom egy kicsit, az aktus nem múlik el nyomtalanul. A szervezők **Eörsi Pistára** várnak, én a segítségemre meg a beigért technikusra. Az Ecobot vadonatúj gépet adott, először dolgozunk rajta, ilyenkor minden megtörténhet.

Az urnában harmincvalahány boríték. Valami belső sugallat azt mondja nekem, ma végre jó témát húzunk. Nem úgy, mint két éve, meg tavaly. Tavaly alighanem rekordot döntöttünk az időjárás-jelentéssel, idén már a nagy számok törvénye szerint is kijárna valami sztori. Kisfiam szintén ma búcsúzik az aktív huzogatóstól, már iskolás, jövőre olvasni tud, így már nem alkalmas arra a szerepre, amire két éve kitaláltam. Fotósok sora velünk szemben, fel-

állítanak minket egymás mellé. Léner igazgató úr szokásos polgári eleganciájával és kiváló modorával tartja kordában a kezdődő zűrzavart. Mint mindig, a verseny a Petőfi rádió immáron kultikus odakapcsolásával kezdődik, hiszen a Reggeli csúcsban sorosunk. Az ifjú riporter, újonc versenyzőtársunk, egyszer csak beint, **Gyurkovics Tibi** odanyújtja az urnát **Zoltán** fiamnak, aki nem nagyon cifrázza, gyorsan kiránt egyet. A cikk címe: A center, aki gyorsan úszik. Tibi olvasná tovább, de azonnal őt mikrofonra a szánk előtt. Horváth úr kicsit kényszeredett, **Eörsi** arcán látom, bízik hihetetlen profizmusában, én valahol belül már érzem, nem bukhatok nagyot, hiszen a sport kedvenc területeim egyike, s máris körvonalazódik fejemben, a történet egy zseniális tehetségű fiatal vízilabdázóról, aki aztán a végén pólósként nem viszi semmire. Már csak alkalmi stábomért aggódom, de intenek, Ági is megjött. Még két-három nyilatkozat, a magyar média, úgy tűnik, a csúnya férfiakraól átszokott a szép nőkre. Ritka jó deklaráció áll velem szemben, mikrofonnal a kezében, udvariasan belemondok még valamit és elvonulok. Kollégáim még készítgetik gépeiket, mi már előző nap beálltunk, mint utóbb kiderült, jól tettük. Kerestneveket skiccelek egy papírra, ők lesznek a szereplők. Udvariasan várjuk a 8 órát. Közben asszisztens érkezik, hogy kiszolgáljon minket munka közben. A szokásos ásványvízzel szemben idén teát kérek, hátha feldob egy kicsit, hisz borzasztóan keveset aludtam. Nézzük az órát.

Nyolc óra hat másodpercekor megkezdjük. Körülbelül tudom a történetet, onnantól, hogy a gyerek szegény, mert az anyja még szegényebb. Be kell jönnie egy rezonőrnek, aki ígér fűt-fát, és egy kicsit nagyon eltolja a fiút. Jól indulunk, aztán fél óra után a gép megáll. Segítők újraindítja, nincs gond, csak vesztítettünk néhány perccel. Tibi jön Lénerrel, mondataikból érzem, az alapcél, hogy gyorsabb legyek a tavalyinál meg a többiekénél. Menni fog. A 13. oldalon, miközben jár a szám, rájövök, hogy egy hibát mindenképp elkövettem. A történet, amit kitaláltam, nagyszínpadi darab, sok szereplővel. Nálunk pedig szabály a kioszthatóság miatt, hogy hatnál többen nem lehetnek benne. Próbálok sakkozni a meglevőkkel, de ebben a pillanatban úgy érzem, nem tudom hova vinni a történetet. Felállok, megpróbá-

Középen a gyorsasági díj győztese, főmunkatársunk Siposhegyi Péter

Fotó: Németh Gabriella/E. H.

lom egy kicsit pörgetni magam. Újra jönnek, megengedtem mindenkinek, hogy engem nyugodtan zavarhatnak írás közben. Vicces lenne, hogy egy médiában dolgozó ember kizavarná a kollégáit. Háromnegyed tíz körül látom, hogy fél tizenegy előtt valamivel készen leszünk. Csak az utolsó jelenet nincs még meg a fejemben.

Az elveszített olimpiai döntőig pontosan tudom, onnantól kezdve nem tudom a végső megoldást. Egy szer csak beugrik, legyen a srácból író. Minden balsejtelmű ember ír egy könyvet saját hányattatásairól. Öt percel a vége előtt szólok, bejöhettek, mindjárt kész. Megvan! Megköszönöm Ágának. A hírre betódul egy csomó ember. Van, aki el sem hiszi, akik tavaly is voltak, nem lepődnek meg túlságosan. Tibi elmondja, ő már előre lenyilatkozta, hogy a gyorsaságit úgyis megnyerem. Megpróbálok enni néhány falatot, az asszisztensőhöz is valami enivalót, de nincs időm. Az egyik stáb arra kér, tegyék úgy, mintha én hoznám le a darabot az igazgatói irodába, a másik arra, hogy menjek ki az üres színpadra. Dél van, mikor eljövök a színházból. Kollégáim még dolgoznak. Gerő úr a produkció egyik szervezője csodálkozva néz rám, miért nem leszek ott a kora délutáni sorsoláson.

— Novák Dezsőzni megyek — mondom nekik, s megpróbálok magam átállítani egy egészen másfajta produkcióra. Az egyik tévéstáb csaknem utánam jön, attól szoknak le saját ötletükről, hogy kiderül, az egészet egyenesben közvetíti az A3 televízió.

Délután fél hat. Néha el-elszédülök, valami bajom amúgy is van mostanában, de ezt a napot ki kell bekkelnem valahogy. Még kedvesen ostoba kvízzjátékok is vezettem, amit még életemben soha. Elkezdem diktálni e cikk elejét.

Háromnegyed hét. A nap legnehezebb része. Van, aki szereti, én nem szeretem, amikor minden érkezővel pacsiznom kell. Szeren-

csére a „lányok” kisegítenek. A közönség egyben szavazópolgár (hisz jegyével szavazhat valamelyikünkre), gyülekezik. Ismerősök és ismeretlenek, országos hírességek és egyszerű színházjegyvásárlók. Amennyire nem szeretem a pacsit, annyira szeretem, mikor összejönnek az emberek. Mert ez valamennyire azért nekem is szól. Az üres színház a világ egyik leg-

szörnyűbb tákolmánya. A teli színház maga az élet. Miután a délutánt nem láthattam, az arcképből és a megjegyzésekből próbálok következtetéseket levonni. Lassanként megnyugvó, elégedett arcképeket látok. A dolgok állítólag jól mentek.

Fent ülök az utolsó sor háta mögött az erkélyen. Szerző ne üljön előbbre. Az emberek jól reagálnak, a történet működni látszik. Persze tudom, mennyi hibát követtem el, sőt, most látom igazán. Mindegy. Túl vagyok rajta. Kilépek a színtérről a nézőtérre, onnan az utcára. Még egy megmértetés van hátra. A díjkiosztás, melyben két jó dolog van, a díj meg a szeretet. Fenn állni a színpadon sohasem szerettem, ekkora embernek nem tesz jót, ha alulról nézik. Nézem az órát, mindjárt vége lesz. Ami innentől történni fog, az nem lesz több, mint egy zsbibadt álom. Olyan, amire majd emlékezni kell, zúzmárás, ködös, őcska novemberi hétköznapokon.

Enny volt. A színház előtt egy vadidegen arra járó pénzt kér tőlem. Benyúlok a zsebembe, adok egy százast neki. Bent a színház, kint az élet. Jobb, ha szokom a tudatát, holnap megint az utca kezdődik.

Siposhegyi Péter ■

Díjak a gyulai nyárért

A gyulai nyári rendezvénysorozat utolsó mozzanataként tegnap délután a Rátkai Klubban kiosztották A Cethal hátán című Hubay-darabban és a Szent János-nában nyújtott művészi teljesítményekért a város és a megye elismeréseit. Gyula Város Várszínházért Díját **Lebenszky Attila** Gyula város polgármestere nyújtotta át **Gáspár Sándornak** és **Balikó Tamásnak**. **Méhes László** helyett **Csiszár Imre** vette át a kitüntetést, ugyanis a művész más színházi munkái miatt személyesen nem tudott részt venni ezen a találkozón. Az **Óze Lajos**-díjat **Bezeredy Zoltán** kapta meg **Cs. Tóth Jánostól**, a Gyulai Várszínház megbízott igazgatójától, **Békés Megye Nívódíját** pedig **Szilágyi Menyhért**, Békés Megye Képviselő-

testületének tagja, térségi tanácsnok adta át **Kubik Annának**.

Gáspár Sándor: — Nagyon örültem annak, hogy olyan kollégákkal játszhattam együtt, akikkel eddig ritkábban találkoztam. A díj azért okozott igazi örömet a számomra, mert ebből is érzem, hogy a munkámat mások is fontosnak tartják.

Bezeredy Zoltán: — Annak külön örülök, hogy az **Óze Lajos**-díjat kaptam meg, hiszen Lajos személyesen ismertem, ő volt az első ember **Kállai Ferenc** mellett, aki odajött hozzám, amikor a Nemzeti Színházhoz kerültem. Megdicsértek egy apróbb szerepért, amit alakítottam, s most ezeket a emlékeket, élményeket érzem visszaközönni ebben az elismerésben is.

Balikó Tamás: — Nem voltam eddig még Gyulán, de nagyon jól éreztem a Várszínházban magam, élveztem az együttes munkát a kollégákkal. A díjnak azért örültem nagyon, mert ebben a város szeretetét éreztem, azt a megkülönböztetett figyelmet, amellyel bennünket az ottaniak fogadtak. S bár most öten vehetjük át ezt a kitüntetést, azt hiszem, mindenki érdemel valamiféle elismerést, aki részt vett ezekben a produkciókban, legalább azt a jó érzést, azokat a szép emlékeket, amelyekkel mindannyian távoztunk az évad befejeztével.

R. Zs. ■

FILM TOP 10

Szeptember 14—20.

1. **Casper** (UIP-Duna Film) 2. hét, nézőszám: 42 564 (11 mozi-ban)/összesen: 44 708.

2. **Aludj csak, én álmodom** (InterCom) 3. hét, nézőszám: 10 869 (5 mozi-ban)/összesen: 22 222.

